

Места) въ срѣдното ѝ течение и въ похода си прѣзъ Родопитѣ посѣтил прочутия Дионизовъ храмъ и оракулъ, гдѣто принесълъ жертва на бога по варварски, сирѣчь тракийски, обичай; когато излѣлъ виното върху жертвения огънь, пламъкътъ избухналъ високо до самия покривъ на храма и дори до небото; споредъ тълкуваньето на жрецитѣ това божествено прѣдзнаменование означавало бѣдъщитѣ побѣди на царя. Отъ Родопитѣ Александъръ Велики слѣзълъ въ тракийското поле и на десетия день стигналъ къмъ южнитѣ поли на източния Балканъ. Тамъ били се събрали тракийцитѣ съ своитѣ жени, дѣца и стока, заградили планинскитѣ проходи и обсадили стрѣмнинитѣ съ многобройни бойови колесници, които мислили да спускатъ върху македонската войска, та да ѝ забранятъ да мине Балкана. Обаче Александъръ Велики разбилъ тракийцитѣ, отъ които 1500 души паднали на бойното поле; тѣхнитѣ жени, дѣца и стока били разпратени въ Амфиполъ и други градове на пазаръ за продаване като военна плячка. (Срав. Droysen, Geschichte Alexanders des Grossen стр. 67.—70.)

Като минълъ Балкана, Александъръ Велики нападналъ трибалитѣ и ги прѣслѣдвалъ до рѣка Luginus,¹⁾ която отстояла три дена пътъ отъ Дунава. Трибалскитѣ царь Syrmus, който на врѣме се научилъ за Александровия походъ, избѣгалъ на островъ *Reise* въ Дунавската делта, къдѣто по-рано билъ изпратилъ женитѣ и дѣцата на трибалитѣ. Обаче една часть отъ трибалитѣ побѣгнала отъ Дунава назадъ и се събрала на единъ другъ рѣченъ островъ, който билъ напусналъ Александъръ единъ день по-рано. Когато се научилъ за това Александъръ веднага се върнулъ и разбилъ трибалитѣ, които, разгонени, се скрили въ лесовѣтъ до рѣка Luginus.

Най-сетнѣ Syrmus се покорилъ на Александра, когато този минълъ Дунава, за да нападне и гетитѣ отвѣдъ тая рѣка, които, разбити, избѣгали въ пуститѣ полета на сѣверъ отъ Дунава — Γετία ἢ ἔρμιος.

Когато Александъръ Велики по този начинъ осигурилъ сѣвернитѣ граници на държавата и съ силата на побѣдоносното си оръжие усмирилъ одризитѣ и другитѣ тракийци, побързалъ да се върне въ Македония, като оставилъ Зопириона за свой намѣстникъ въ Тракия.

Когато подиръ това Александъръ Велики трѣгналъ на извѣстния походъ въ Азия, вървѣли въ редовѣтъ на грамадната му войска покрай македонцитѣ и други народи още и чети, набрани измежду илирийци, одризитѣ и трибали. Като прѣдводителъ на тракийскитѣ копиеносци (*ἀκοντισταί*) въ Александровата войска се споменува Ситалкесъ III, безъ съмнѣние князь отъ одризкия домъ и вѣроятно най-голѣмиятъ синъ на

¹⁾ Споредъ Арияна (Arianius, Anabasis, I. 2. 1.) Александъръ Велики, като минълъ Балкана, стигналъ до р. Luginos, която отстояла отъ р. Istros още три дена пътъ: distat ab Istro, si quis Naemum versus proficiscatur, itinere tridui. — Отъ този пасажъ ясно може да се заключи, че Ариянъ говори за една рѣка, която тече паралелно съ Дунава и отстои отъ него три дена пътъ. Kanitz, Donau-Bulgarien III, 130. слѣд. счита за Luginus Провадийската рѣка и мисли, че островътъ, на който побѣгнала отъ Дунава назадъ една часть отъ трибалитѣ и гдѣто тѣ били разбити отъ Александра, ще да е вѣроятно онази ввица земя или истмусъ, която се простира между двѣтъ Девненски езера, Девненската рѣка, която ги съединява и единъ рѣкавъ, който образува сѣщата рѣка и че битката станъла къдѣ сегашното село Гол. Аладжикъ. Kiepert, Formae orbis antiqui, Thracia-Illyricum, счита за Luginus р. Росица.